

Utangaç Bir Rakstı Gülüşlerin

– S. Yetgin · 13 Mayıs 2014

Bir menekşenin esintisi sevdalı gönlümün harap kıraçlarında
Bir kadının gözleri dolaşiyor yârin uğramadığı mezzararımda
Gök rengini unutmuş, denizler kendi tuzunu yutmuş nicedir
Ve aşk müptela bir yalnızlık gibi yorgun ruhumu talan etmiş

Bildik bir gülüşün o hiç okşanmamış sözlerine aşına bir duruşmadan çıkarak yolcu etmiştim seni
gerçeğine, gözlerindeki yalın yaşları elinin tersi, gönlünün demi ile silerken. Ruhunun duvarlarından
dökülen o asırlık sıvaları anlatlarının arasına yeniden katarak sevginin harcını karmıştım ben, sen o
bildik finalin kapı aralığından yüreğime bakarken. Utangaç bir rakstı gülüşlerin ve yağmalanmış bir
güzelliği düşünüşlerin. Kelimeler sızacak bir aralık ararken, ben yılların eskitemediği ellerine uzanmanın
planlarını yapıyordum, dudaklarımı o derin çizgilere hapsetmeyi dilerken.

Çılgık bu yüzden kendi uzantısına yabancı, sen bu nedenle uzakta tutuyordun sevimlere muht/aç
bedenini. Kırık sözlerine kahkahayı boşuna yükleyip, geminden kurtulmuş o yıldı atlarını yok yere
gönlümün kırlarına salmıştın. Örlmekten bitap geçmiş zamanların kınalı mevsimlerine dönüş zordu ve
işte bu yüzden zam/an/aşırı dökülüşlerin rahlesinde sözlere biçim yüklemek bu yüzden nafle geliyordu,
bu yüzden gövdemizdeki huzursuzluk telaşlı sarılışlara bileniyordu.

Aynı durakların kekre yansımalarıydı bizi bir yolun iki ucunda bekleten. Gözlerindeki o sevinç ışıltılarını
uzak bir dağ yamacında bir posta atmaya düşlediğimde, gülünç, ama garip bir haz aldığını görür gibiydim.
Ocakta yanan ateş gövdeni dolaştıkça ve sen ellerini uzatıp gönlümü kendine çektiğçe hazzım artıyordu
nedense. Bir kurt ısırgıydı belki bileklerindeki, belki de gövdenden beline uzanan o siyah saçlarını
gelmeyen gece. Bakışlarının yorgun fenerlerini gönlümdeki kavla yakıp varlığını izliyordum toy bir âşik
gibi. Seni senden habersiz düşlediğim anlarda prangalarla örselenen coşkum demleniyordu dikişsiz
yorganların altında.

Damarlarımızın sınır kasabalarına çocuklar akın ediyordu birbirimizi düşledikçe. Zincirlerine kar
düşürüyordu bakışlarım başka iklimlere taşındıkça. Sen dumurlarla parsellenen gökyüzümün altında,
yanı başımdaydın ve içtiğin her yudumda beni kendine, o mahrem derinliğine çekiyordun. Uzak bir
ihtimalin kayıklarını bırakmıştım sevdanın yosunlu denizlerine anlayacağın, küreklerimde yalnızlık,
bileklerimde hazin bir ayrılık vardı bu yüzden, sen ellerime tutunup, gözlerime sokulup, gönlümün
çardaklarından usul usul giderken.

Yıkık duvar sancısı göğsümüzün derin ırmaklarına bir menekşenin yaprağı düşer ve nazlı bir edayla yâre
gider. Sevişmesiz günlüklerin kanlı sayfalarından çıkararak ruhumuzu kanatır aşk, repliksiz oyunların

nasırlı alkışlarıyla bizi temsil eder. Hangi düşün kemendi öldürmez bizi söyle! Hangi ruh halimizin tortuları gözlerimizi yakar. Umut koyarız yine de aldanişların adını, biliriz ki her umut günü gelince aşkın da sahnesini terk eder.

Masalsı bakışlarının terk edilmiş bozkırından hüznün topladım sen yokken, muradının renkleriyle ben yüzümü aşktan gizlerken. Yokluklardan var etti beni aşk, ben gül kokulu dudağının yeliyle kendimden geçerken. Sensizlik ekmiş yaradan evrene, biçare kelimeler serpmiş günlerce, kendi mutluluğunu yüreklerimize ekerken. O avuç içlerimize çizgiler çekmiş, kader dualarını ve sevgi ilahilerini biz kul gönlümüzün derinlerine gömerken.

O şarkılarla tırmandığımız mavi gökyüzümüzde her aşk bir filmin karesinde yer bulur kendine, üşür ellerimiz, mevsim polenleri yüreğimizde gezdikçe. Mavi düşe sarılır, düş kendine, umut yakarılı bir temsil olur seven gönlümüzde ve yağmur üşüşür özlemlerimize. Yakarılar susar, gözlerimizdeki yaşlar kurak ovalara yağar ve gün gelir kangren ömrümüzün terkisinde mutluluğa yol alır umutlar.

Tadımlık mutlulukların süzgecinden damlayan hayattır yine de aşk bakışlı yar. Yağmalanmış sevilerimizin ve yamalı dünlerimizin fırrari buluşmalarıyla örseleriz sevmeye muhtaç bedenimizi, ardımızda dağlar, usumuzda bakir yurtlar. Hangi yağmur alır götürür bizden uzağa düşlerimizi ve hangi rüzgâr gövdemizin yangınını söndürür! Yorgun gönlünün düğmelerini aşka açmazsan, argın gövdenin inleyişlerini seviden esirgersen mana derinliğinde yiter, an serseri bir çığlık gibi umarsızca kendi boşluğunu döver.

Selahattin YETGİN